

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 9 czerwca 2021 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Błąd w ocenie – Artykuł 266 TFUE

W sprawie T-580/19

Sayed Shamsuddin Borborudi, zamieszkały w Teheranie (Iran), którego reprezentował adwokat L. Vidal,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, którą reprezentowali V. Piessevaux i D. Mykolaitis, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/855 z dnia 27 maja 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2019, L 140, s. 1) w zakresie, w jakim na jego podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w wykazie zawartym w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, L. Madise i J. Martín y Pérez de Nanclares (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Artemiou, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 grudnia 2020 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok¹

I. Okoliczności powstania sporu

[...]

B. W przedmiocie umieszczenia nazwiska skarżącego w rozpatrywanych wykazach

- 5 Decyzją 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2011, L 319, s. 71) Rada zmieniła tę decyzję w celu zastosowania rzeczonych środków ograniczających do innych osób i podmiotów, których nazwiska i nazwy zostały dodane do wykazu zawartego w załączniku II do tej decyzji. Nazwisko skarżącego, Sayed Shamsuddin Borborudi, oraz data umieszczenia jego nazwiska w tym wykazie, tj. w dniu 1 grudnia 2011 r., zostały dodane do załącznika II do decyzji 2010/413 wraz z następującymi powodami:

„Zastępca szefa wskazanej przez ONZ Irańskiej Organizacji Energii Atomowej [IOEA], w ramach której podlega wskazanemu przez ONZ Feridunowi Abbasi Davaniemu. Uczestniczy w irańskim programie jądrowym od co najmniej 2002 roku, w tym jako były szef dział zamówień i logistyki w [planie] AMAD; odpowiadał tam za używanie firm-przykrywek, takich jak Kimia Madan, do sprowadzania sprzętu i materiałów na potrzeby irańskiego programu broni jądrowej”.

[...]

C. W przedmiocie pozostawienia nazwiska skarżącego w rozpatrywanych wykazach

[...]

- 11 Pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r. skarżący złożył do Rady kolejny wniosek o usunięcie jego nazwiska z rozpatrywanych wykazów (zwanym dalej „pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r.”). Treść tego nowego wniosku była zasadniczo taka sama jak treść pisma z dnia 31 stycznia 2013 r., o którym mowa w pkt 9 powyżej. W tym względzie poza treścią zawartą w tym ostatnim piśmie pismo z dnia 15 kwietnia 2014 r. zawierało wzmiankę o wspólnym planie działania zawartym w Genewie (Szwajcaria) w dniu 24 listopada 2013 r. Skarżący twierdził, że w świetle tego planu IOEA oczekiwała od Rady, że ponownie rozważy swoją decyzję o zastosowaniu środków ograniczających wobec osób i podmiotów uczestniczących w irańskim programie jądrowym. Skarżący podniósł również, że nie współpracował w żaden sposób, czy to w charakterze konsultanta, czy to administratora, ze spółkami lub organizacjami podlegającymi sankcjom lub z podmiotami powiązanymi z irańskim przemysłem jądrowym.
- 12 Po wysłaniu pisma z dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia 27 maja 2019 r., kiedy to Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2019/870 zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2019, L 140, s. 90) w następstwie przewidzianego w art. 26 ust. 3 tej ostatniej decyzji corocznego przeglądu wykazu osób i podmiotów zawartego w załączniku II do decyzji 2010/413, między Radą a skarżącym nie

¹ Poniżej odtworzone zostały jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

istniała żadna wymiana korespondencji. Na mocy art. 1 decyzji 2019/870 załącznik II do decyzji 2010/413 został zmieniony zgodnie z załącznikiem do decyzji 2019/870. Zawarta w tym załączniku wzmianka dotycząca skarżącego została zmieniona w celu dodania w kolumnie dotyczącej informacji identyfikujących datę urodzenia skarżącego, tj. dzień 21 września 1969 r.

- 13 W dniu 27 maja 2019 r. Rada przyjęła również rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/855 dotyczące wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2019, L 140, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym aktem”). Na mocy art. 1 zaskarżonego aktu załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012 został zmieniony w celu uwzględnienia zmian wprowadzonych do załącznika II do decyzji 2010/413 na mocy decyzji 2019/870. W szczególności nazwisko skarżącego znajduje się w wierszu 25 tabeli A załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 zawierającego wykaz osób i podmiotów zaangażowanych w działania na rzecz broni jądrowej lub pocisków balistycznych oraz osób i podmiotów popierających rząd Iranu.

II. Postępowanie i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 sierpnia 2019 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.
- 15 Postanowieniem z dnia 17 października 2019 r., wydanym w zastosowaniu art. 27 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, prezes Sądu przydzielił niniejszą sprawę innemu sędziemu sprawozdawcy, przydzielonemu do czwartej izby.
- 16 W dniu 22 listopada 2019 r. Rada złożyła w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę.
- 17 Replika i duplika zostały złożone, odpowiednio, w dniu 14 lutego 2020 r. przez skarżącego i w dniu 23 kwietnia 2020 r. przez Radę.
- 18 Pisemny etap postępowania został zamknięty w dniu 23 kwietnia 2020 r.
- 19 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 ust. 3 lit. a) regulaminu postępowania Sąd, w dniu 6 października 2020 r., wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na szereg pytań, co strony uczyniły w wyznaczonym terminie.
- 20 Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2020 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania ustne postawione przez Sąd.
- 21 Skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w zakresie, w jakim akt ten go dotyczy;
 - nakazanie Radzie wykreślenia jego nazwiska z załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 22 Rada wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie żądania pierwszego

- 23 Należy zauważyć, że skarżący nie wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji 2019/870, wydanej równocześnie z rozporządzeniem wykonawczym 2019/855.
- 24 Zgodnie z art. 29 TUE, na podstawie którego przyjęto decyzję 2010/413, „Rada przyjmuje decyzje, które określają podejście Unii do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym. Państwa członkowskie zapewniają zgodność swych polityk krajowych ze stanowiskami Unii”.
- 25 Artykuł 215 ust. 1 TFUE stanowi, że „[j]eżeli decyzja, przyjęta zgodnie z tytułem V rozdział 2 Traktatu o Unii Europejskiej [rozdziału, w którym znajduje się art. 29 TUE], przewiduje zerwanie lub ograniczenie w całości lub w części stosunków gospodarczych i finansowych z jednym lub z większą liczbą państw trzecich, Rada przyjmuje niezbędne środki, stanowiąc większością kwalifikowaną na wspólny wniosek wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji. Rada informuje o tym Parlament Europejski”. Ustęp 2 tego postanowienia stanowi, że „[j]eżeli przewiduje to decyzja przyjęta zgodnie z tytułem V rozdział 2 Traktatu o Unii Europejskiej, Rada może przyjąć środki ograniczające wobec osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów innych niż państwa, zgodnie z procedurą, o której mowa w ustępie 1”.
- 26 Z orzecznictwa wynika, że decyzje przyjęte na podstawie art. 29 TUE i rozporządzenia przyjęte na podstawie art. 215 TFUE stanowią dwa rodzaje aktów: pierwszy określa stanowisko Unii w sprawie środków ograniczających, które należy przyjąć, zaś drugi stanowi instrument wykonujący te środki na poziomie Unii (wyrok z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, pkt 90).
- 27 Ponadto Trybunał orzekł, że warunkiem ważności rozporządzenia przyjętego na podstawie art. 215 TFUE jest wcześniejsze przyjęcie ważnej decyzji zgodnie z postanowieniami dotyczącymi wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, pkt 55). Innymi słowy, przyjęcie rozporządzenia na podstawie art. 215 TFUE jest uzależnione od przyjęcia decyzji na podstawie art. 29 TUE.
- 28 Istnienie ścisłego związku pomiędzy tymi dwoma rodzajami aktów nie zmienia faktu, że są to dwa odrębne i niezależne akty, wobec czego nic nie stoi na przeszkodzie zaskarżeniu przez stronę skarżącą wyłącznie rozporządzenia wykonawczego.
- 29 Tak więc w niniejszej sprawie okoliczność, że przedmiot skargi jest ograniczony do żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego i nie dotyczy również decyzji 2019/870, nie stoi na przeszkodzie zbadaniu tej skargi, bez uszczerbku dla konsekwencji, jakie ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu mogłoby mieć dla tej decyzji (zob. pkt 91 i nast. powyżej).

[...]

C. Co do istoty

[...]

3. W przedmiocie statusu zastępcy szefa IOEA skarżącego

- 52 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że skarżący twierdzi, iż zaprzestał pracy w IOEA w sierpniu 2013 r. i że nie ma już żadnego związku z tą organizacją. Na poparcie tego twierdzenia skarżący przedstawia, po pierwsze, zaświadczenie podpisane przez dyrektora generalnego IOEA z dnia 5 maja 2019 r., zgodnie z którym skarżący pracował jako „wiceprzewodniczący [IOEA] do spraw wykonawczych oraz sekretarz administracyjny i finansowy tej organizacji” od dnia 23 kwietnia 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r. W odpowiedzi na zastrzeżenia Rady wyrażone w odpowiedzi na skargę, dotyczące tego, że wspomniane zaświadczenie było słabej jakości technicznej oraz że nie zostało ono poświadczane, skarżący przedstawił w chwili złożenia repliki nowe zaświadczenie wydane przez dyrekcję generalną ds. zasobów ludzkich i zasileków IOEA z dnia 22 stycznia 2020 r. W zaświadczeniu tym, którego treść jest taka sama jak treść zaświadczenia z dnia 5 maja 2019 r., wskazano, że po dniu 31 sierpnia 2013 r. skarżący nie zajmował żadnego stanowiska, nie był zatrudniony ani nie pozostawał w stosunku pracy z IOEA. Po drugie, skarżący utrzymuje, że okoliczności, iż miałby on pełnić funkcje zastępcy szefa IOEA, przeczy komunikat prasowy ministerstwa spraw zagranicznych Zjednoczonego Królestwa z dnia 23 czerwca 2019 r., zgodnie z którym minister ds. Bliskiego Wschodu rozmawiał w szczególności z zastępcą szefa IOEA, A. Po trzecie, w ramach repliki skarżący podnosi, że żadne sprawozdanie IOEA nie zawiera jego nazwiska. Tymczasem zdaniem skarżącego w różnych sprawozdaniach tej organizacji regularnie wymienia się nazwiska przedstawicieli prawnych IOEA, w szczególności jej szefa. Wreszcie, po czwarte, skarżący zauważa, że od czasu podpisania wspólnego kompleksowego planu działania irański program jądrowy znajduje się pod ścisłą kontrolą IOEA i Unii. W konsekwencji, zdaniem skarżącego, gdyby był on nadal rzeczywiście związany z IOEA, Rada dysponowałaby potwierdzającymi to informacjami.
- 53 Pomimo krytycznych uwag Rady wobec zaświadczenia podpisanego przez dyrektora generalnego IOEA z dnia 5 maja 2019 r., przedstawionego przez skarżącego, i pomimo zakwestionowania niektórych argumentów podniesionych przez skarżącego, należy zauważyć, że w ramach niniejszego postępowania Rada nie kwestionuje faktu, iż skarżący zaprzestał pracy w IOEA w sierpniu 2013 r.
- 54 Rada podnosi natomiast, że biorąc pod uwagę pewne okoliczności, nie było nieracjonalne, by w chwili przyjęcia zaskarżonego aktu mogła ona sądzić, że skarżący nadal był zastępcą szefa IOEA. Wynikało to zasadniczo, po pierwsze, z faktu, że skarżący nie przedstawił dowodów na poparcie twierdzeń zawartych w piśmie z dnia 15 kwietnia 2014 r., po drugie, z niejednoznacznej treści tego pisma sugerującej, że skarżący zredagował je w charakterze zastępcy szefa IOEA, po trzecie, z faktu, iż skarżący nie podał do wiadomości Rady adresu lub danych innych niż IOEA, po czwarte, z faktu, że skarżący nie kontaktował się z Radą od czasu wysłania wspomnianego pisma, i po piąte, z faktu że ani strona internetowa IOEA, ani inne publiczne źródła nie zawierały żadnych informacji na temat osób zajmujących wysokie stanowiska w IOEA, tak że jedyną informacją, na której mogła się oprzeć Rada w tym względzie, był pisemny dowód przedstawiony przez skarżącego.
- 55 W tym względzie należy zauważyć, że Rada nie może zarzucać skarżącemu, bez przenoszenia ciężaru dowodu, iż nie wykazał, że zaprzestał on wszelkiej działalności w ramach IOEA, wymagając, aby poinformował ją o takiej okoliczności, a tym bardziej, by przedstawił Radzie

dowody (zob. podobnie wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., Alchaar/Rada, T-203/12, niepublikowany, EU:T:2014:602, pkt 152 i przytoczone tam orzecznictwo). Przeciwnie, w ramach corocznego przeglądu środków ograniczających przewidzianego w art. 26 ust. 3 decyzji 2010/413 i w art. 46 ust. 7 rozporządzenia nr 267/2012 do Rady należy staranne zbadanie okoliczności uzasadniających umieszczenie nazwiska skarżącego w rozpatrywanych wykazach. Nie stoi to na przeszkodzie temu, by skarżący mógł w każdej chwili przedstawić uwagi lub nowe dowody zgodnie z art. 24 ust. 4 decyzji 2010/413 i art. 46 ust. 5 rozporządzenia nr 267/2012. Jednakże chodzi tu o uprawnienie przysługujące skarżącemu, które nie może skutkować zwolnieniem Rady z ciężącego na niej ciężaru dowodu.

[...]

- 62 Po drugie, należy zauważyć, że w każdym wypadku jawny fragment wniosku o umieszczenie w wykazie zawiera tylko jeden ustęp, którego tekst pokrywa się z treścią widniejącą w uzasadnieniu umieszczenia w omawianych wykazach. Nie zawiera on jednak żadnego elementu na poparcie twierdzenia, że skarżący miałby być zastępcą szefa IOEA.

[...]

5. W przedmiocie przeszłego charakteru działalności skarżącego wskazanego w uzasadnieniu umieszczenia w wykazie

[...]

- 80 Twierdząc, że pozostawienie nazwiska skarżącego w rozpatrywanych wykazach jest uzasadnione jego działalnością prowadzoną w przeszłości, Rada dokonuje zastąpienia uzasadnienia, na którym opiera się zaskarżony akt, z czym Sąd nie może się zgodzić (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2012 r., Oil Turbo Compressor/Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 81 W każdym wypadku należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem kryterium umieszczenia w rozpatrywanych wykazach dotyczące wspierania działań Iranu stwarzających zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej wymaga wykazania istnienia bezpośredniego lub pośredniego związku między działaniami danej osoby lub danego podmiotu a rozprzestrzenianiem broni jądrowej (wyrok z dnia 25 marca 2015 r., Central Bank of Iran/Rada, T-563/12, EU:T:2015:187, pkt 66).
- 82 Ponadto orzeczono, że różne przepisy decyzji 2010/413 i rozporządzenia nr 267/2012 przewidujące zamrożenie funduszy są sformułowane w sposób ogólny („zaangażowane w działalność, bezpośrednio związane z taką działalnością lub wspierające ją”) i nie odnoszą się do zachowań poprzedzających decyzję o zamrożeniu funduszy (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, pkt 85).
- 83 Ponadto należy przypomnieć, że środki ograniczające wobec Iranu mają na celu zapobieganie rozwojowi rozprzestrzeniania broni jądrowej poprzez wywarcie nacisku na to państwo, aby zakończyło ono działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej. Zarówno z systematyki, jak i ogólnego celu decyzji 2010/413, rozporządzenia nr 961/2010 oraz rozporządzenia nr 267/2012 wynika, że ich celem jest zapobieganie „zagrożeniu

rozprzestrzeniania” broni jądrowej w tym państwie i że środki w postaci zamrożenia funduszy nałożone na podstawie tych aktów mają cel prewencyjny (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Afrasiabi i in., C-72/11, EU:C:2011:874, pkt 44).

- 84 Z powyższego wynika, że przyjęcie środków ograniczających wobec danej osoby nie zakłada, iż osoba ta wcześniej dopuściła się faktycznie nagannego zachowania, a ryzyko, że osoba ta dopuści się takiego zachowania w przyszłości, może być wystarczające (zob. podobnie wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, pkt 84).
- 85 Tym samym, o ile nie można wymagać faktycznego uczestnictwa w irańskim programie jądrowym przed przyjęciem środków ograniczających, o tyle istnienie bezpośredniego lub pośredniego związku między działaniami danej osoby a rozprzestrzenianiem broni jądrowej jest warunkiem umieszczenia nazwiska tej osoby w rozpatrywanych wykazach (zob. podobnie wyrok z dnia 7 marca 2017 r., Neka Novin/Rada, T-436/14, niepublikowany, EU:T:2017:142, pkt 30).
- 86 W niniejszej sprawie poprzednie funkcje skarżącego pełnione w ramach IOEA rozpatrywane odrębnie i – przy założeniu, że zostanie to wykazane – jego dawne uczestnictwo w irańskim programie jądrowym nie mogą uzasadniać umieszczenia jego nazwiska w omawianych wykazach. Skoro bowiem Rada zamierzała oprzeć się na poprzednich funkcjach skarżącego i jego dawnym uczestnictwie w irańskim programie jądrowym, a także na ryzyku, że z uwagi na jego wiedzę i kompetencje będzie on udzielał wsparcia działaniom Iranu stwarzającym zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej, to do Rady należało przedstawienie poważnych i spójnych wskazówek, iż w dniu wydania zaskarżonego aktu, uzasadniającego umieszczenie nazwiska skarżącego w rozpatrywanych wykazach, po zaprzestaniu przez niego działalności w ramach tej organizacji i po zakończeniu jego uczestnictwa w irańskim programie jądrowym, utrzymywał on powiązania z IOEA oraz był zaangażowany w irański program jądrowy lub, bardziej ogólnie, w działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej (wyrok z dnia 18 lutego 2016 r., Jannatian/Rada, T-328/14, niepublikowany, EU:T:2016:86, pkt 40).

[...]

D. Konsekwencje niniejszego wyroku dla decyzji 2019/870

- 91 W odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd skarżący twierdzi w istocie, że w przypadku stwierdzenia przez Sąd nieważności zaskarżonego aktu Rada powinna uchylić decyzję 2019/870.
- 92 W odpowiedzi na to samo pytanie Rada zauważa, że skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu jedynie w zakresie, w jakim go on dotyczy. Ponadto wskazała ona, że w przypadku stwierdzenia przez Sąd nieważności tego aktu stwierdzenie nieważności będzie miało zastosowanie tylko do tego aktu. Podniosła ona również, że Sąd jest związany żądaniami sformułowanymi przez skarżącego i że nie może on orzekać ponad ich granicami. Wreszcie Rada podkreśla, że decyzja 2019/870 została zastąpiona decyzją (WPZiB) 2020/849 zmieniającą decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2020, L 196, s. 8).
- 93 Należy zauważyć, że w niniejszym wyroku wniesiono wyłącznie o stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu, a mianowicie rozporządzenia wykonawczego 2019/855. Stwierdzenie jego nieważności nie może zatem powodować w sposób automatyczny stwierdzenia nieważności decyzji 2019/870.

- 94 Tymczasem okoliczność, że decyzja 2019/870 nadal miałyby zastosowanie, nawet gdyby stwierdzono nieważność zaskarżonego aktu, mogłyby doprowadzić do poważnego naruszenia pewności prawa, ponieważ na mocy tych dwóch aktów zastosowano wobec skarżącego identyczne środki (wyrok z dnia 17 kwietnia 2013 r., TCMFG/Rada, T-404/11, niepublikowany, EU:T:2013:194, pkt 43).
- 95 Ponadto w celu dostosowania się do niniejszego wyroku i jego pełnego wykonania Rada jest zobowiązana przestrzegać nie tylko sentencji wyroku, lecz również uzasadnienia, które do niej doprowadziło i które stanowi jej niezbędny filar, w tym znaczeniu, że jest ono nieodzowne do określenia dokładnego znaczenia tego, co sąd orzekł w sentencji. To właśnie uzasadnienie wskazuje bowiem, po pierwsze, powody umieszczenia nazwiska skarżącego w rozpatrywanych wykazach jako niezgodne z prawem w zakresie, w jakim są one obarczone błędami w ocenie, a po drugie, szczegółowe względy, z powodu których orzeczono w sentencji niezgodność z prawem i które Rada powinna uwzględnić (zob. podobnie wyrok z dnia 23 października 2008 r., People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 96 O ile jednak stwierdzenie niezgodności z prawem w uzasadnieniu wyroku stwierdzającego nieważność zobowiązuje przede wszystkim instytucję będącą autorem aktu, którego nieważność została stwierdzona, do usunięcia tej niezgodności z prawem w akcie, który ma zastąpić akt, którego nieważność została stwierdzona, to może ono, jako że dotyczy przepisu o konkretnej treści w danej dziedzinie, spowodować inne konsekwencje dla tej instytucji (zob. wyrok z dnia 23 października 2008 r., People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 97 Co się tyczy, tak jak w niniejszej sprawie, stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego zmieniającego wykaz zawarty w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012, który to wykaz powinien podlegać kontroli w regularnych odstępach czasu na podstawie art. 46 ust. 7 rozporządzenia nr 267/2012, instytucja będąca autorem tego aktu ma w pierwszej kolejności obowiązek dopilnowania, żeby ewentualnie następne decyzje o zamrożeniu funduszy, wydawane po wyroku stwierdzającym nieważność i dotyczące okresów następujących po tym wyroku nie były dotknięte takimi samymi naruszeniami prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 23 października 2008 r., People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 98 Należy ponadto przyznać, że zgodnie z mocą wsteczną wyroków stwierdzających nieważność, stwierdzenie niezgodności z prawem sięga dnia, w którym zaczął obowiązywać akt, którego nieważność została stwierdzona (zob. podobnie wyrok z dnia 23 października 2008 r., People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy zatem wywieść z tego, że w niniejszej sprawie Rada mogłaby mieć również obowiązek, na podstawie art. 266 TFUE, usunięcia z aktów, które zostały już wydane w wyroku stwierdzającym nieważność, powodów umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie o takiej samej treści jak te, które zostały uznane za niezgodne z prawem, jeżeli powody te byłyby poparte tymi samymi dowodami co te, które zostały zbadane przez Sąd w niniejszym wyroku (zob. analogicznie wyrok z dnia 26 kwietnia 1988 r., Asteris i in./Komisja, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, pkt 30). Dotyczy to zatem aktów wydanych po przyjęciu zaskarżonego aktu zawierających powody umieszczenia w wykazie identyczne z tymi, które zostały uznane za niezgodne z prawem w niniejszym wyroku stwierdzającym nieważność i które opierają się na tych samych dowodach (zob. analogicznie wyrok z dnia 26 kwietnia 1988 r., Asteris i in./Komisja, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, pkt 31), podobnie jak w przypadku decyzji

2019/870, której data wejścia w życie jest taka sama jak data wydania zaskarżonego aktu, pod warunkiem że zawiera ona powody identyczne z powodami uznanymi za niezgodne z prawem w niniejszym wyroku stwierdzającym nieważność i że opiera się ona na tych samych dowodach.

[...]

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/855 z dnia 27 maja 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ono Sayeda Shamsuddina Borborudiego.**
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Gervasoni

Madise

Martín y Pérez de Nanclares

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 czerwca 2021 r.

Podpisy